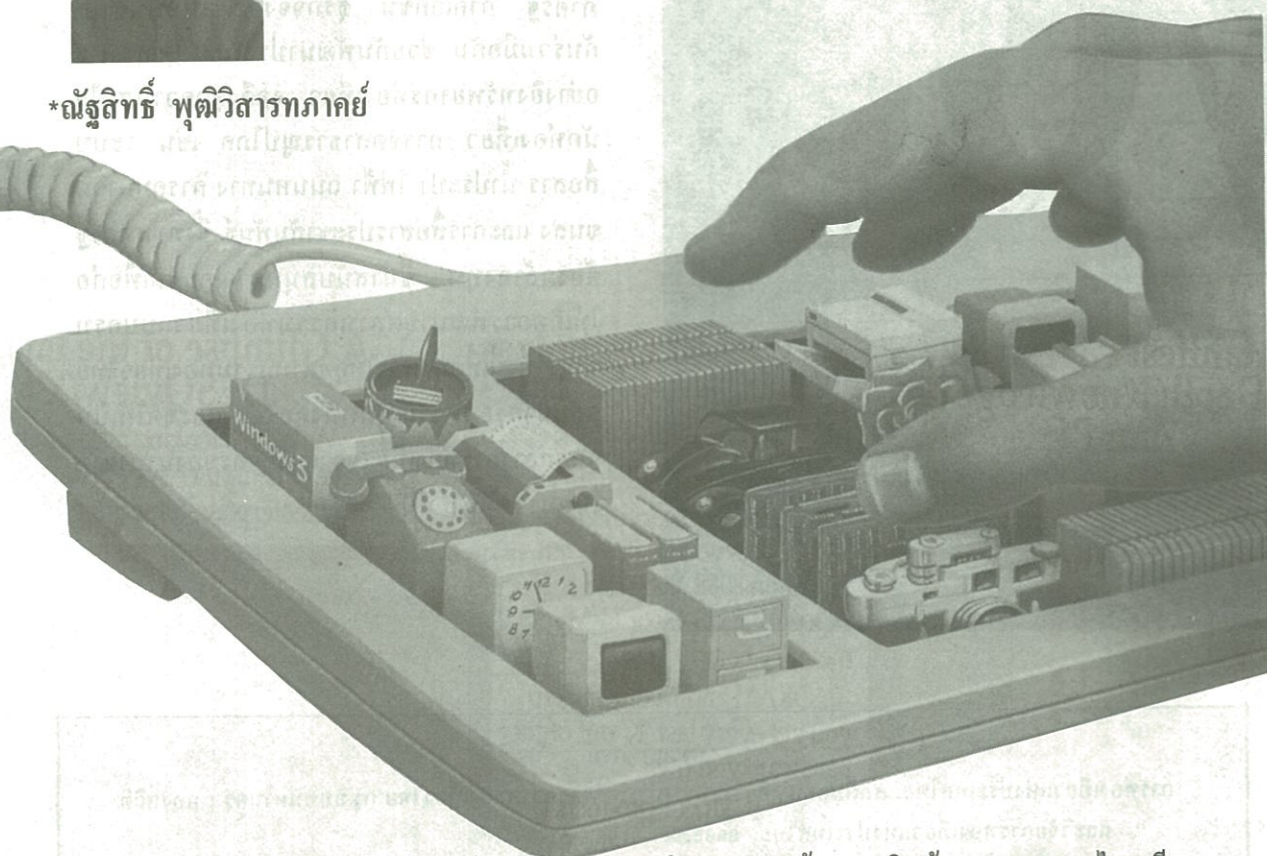

แนวรุกอุตสาหกรรมไทย : งานวิจัย

* ญัฐสิทธิ์ พุฒิวีสารทภากย์

แนวโน้มของอุตสาหกรรมไทยได้มีการแข่งขันกันเพิ่มมากยิ่งขึ้น ต่างก็มุ่งพัฒนาการผลิต เพิ่มเงินลงทุน และนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในอุตสาหกรรมของตนเพื่อเปิดแนวรุกอุตสาหกรรมของไทยให้เหนือคู่แข่งทั้งปวง ดังนั้นก่อนที่จะทำการใดต้อง

สำรวจความต้องการสินค้าอุตสาหกรรมไทยเสียก่อน ซึ่งมีงานวิจัยเรื่อง **ความต้องการสินค้าอุตสาหกรรมไทยของประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร** โดย นางมานวิภา อินทรทัต และนางวลัยภรณ์ อัตตะนันท์ (๒๕๓๐) ได้ทำการศึกษาสินค้าอุตสาหกรรม

* บรรณาธิการประจำแผนกบริการสารสนเทศ หอสมุดและศูนย์สารสนเทศ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ : ศศ.บ. (บรรณาธิการ) มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สาหกรรม 2 ชนิด คือ เสื้อผ้าสำเร็จรูปและเครื่องใช้ไฟฟ้าในครัวเรือน โดยเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ผู้บริโภครส่วนใหญ่ซื้อคือ เสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ผลิตในประเทศไทย ยี่ห้อต่างประเทศ เนื่องจากแบบ คุณภาพ และราคาสินค้าเป็นสำคัญ สำหรับเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ผลิตในประเทศไทย ยี่ห้อไทย อยู่ในลำดับรองลงมา และลำดับสุดท้ายคือ เสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ผลิตจากต่างประเทศ ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูป คือ เพศ ระดับการศึกษาและระดับรายได้ของผู้บริโภค อย่างไรก็ตามก็มีปัญหาในเรื่องขนาด และคุณภาพของเนื้อผ้า แนวทางในการปรับปรุงลักษณะและคุณภาพตามธรรมชาติของผู้บริโภค โดยทั่วไปที่สำคัญ คือ ด้านรูปแบบในอนาคต ผู้บริโภคส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนมาซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ผลิตในประเทศไทย ยี่ห้อไทยมากขึ้น

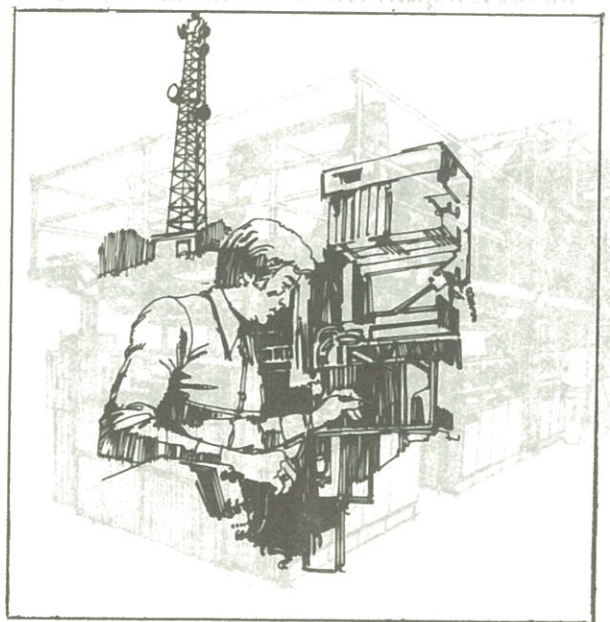
ส่วนเครื่องใช้ไฟฟ้าในครัวเรือนที่ผู้บริโภครส่วนใหญ่ซื้อคือ เครื่องใช้ไฟฟ้าในครัวเรือนที่ผลิตในประเทศไทยยี่ห้อต่างประเทศ เนื่องจากคุณภาพ ราคา และรูปแบบเป็นสำคัญ สำหรับเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ผลิตจากต่างประเทศอยู่ในลำดับรองลงมา และลำดับสุดท้ายคือ เครื่องใช้ไฟฟ้าที่ผลิตในประเทศไทย ยี่ห้อไทย ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้า คือ ระดับการศึกษา การเคยเดินทางไปต่างประเทศ และระดับรายได้ของผู้บริโภค ปัญหาความไม่คงทนถาวร และการใช้งานไม่เป็นไปตามที่ระบุ แนวทางในการปรับปรุงตามธรรมชาติของผู้บริโภคทั่วไปที่สำคัญคือด้านคุณภาพและความคงทนในอนาคต ผู้บริโภคประมาณครึ่งหนึ่งมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนมาซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าในครัวเรือนที่ผลิตในประเทศไทย ยี่ห้อไทยมากขึ้น

ขั้นตอนการผลิตก็เป็นส่วนสำคัญของอุตสาหกรรม ต่างก็นำกลยุทธ์วิธีการบริหารเพื่อลดต้นทุนเพิ่มกำไร โดยทำการศึกษาปัญหาและอุปสรรคต่างๆ เพื่อมาแก้ไขปรับปรุงขั้นตอนการผลิต อาทิเช่น

การนำกลุ่มคุณภาพมาใช้ในการธุรกิจอุตสาหกรรมการผลิต เป็นต้น ดังงานวิจัยเรื่อง **"การศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการนำกลุ่มคุณภาพมาใช้ในการธุรกิจอุตสาหกรรมการผลิตของประเทศไทย"** โดย นางสาว นัยนา อีสู่ขันธ์ (2528) ได้ข้อสรุป มีรายละเอียดดังนี้คือ

1. จากการสำรวจความจำเป็นในการวางแผนเตรียมการ พบว่าการริเริ่มนำเอากลุ่มคุณภาพเข้ามาใช้ในองค์การงานเป็นจะต้องมีการวางแผนเตรียมการในหลาย ๆ ด้าน เช่น การอบรมให้ความรู้ในเรื่อง QCC แก่ผู้บริหารและพนักงานในองค์การ และควรจะมีการปรับระดับความคิดของพนักงานให้รักองค์การ และเสริมสร้างให้มีการพัฒนาจิตสำนึกของพนักงานให้มีความรับผิดชอบต่อตนเองต่องาน และต่อสังคม

2. สำหรับการกำหนดโครงสร้างการบริหารกลุ่มคุณภาพ พบว่าผู้บริหารในโครงสร้างการบริหารทั่วไปนั้น จะดำรงตำแหน่งผู้บริหารในโครงสร้างการบริหารกลุ่มคุณภาพด้วย และสำหรับการกำหนดตัวผู้บริหารกลุ่มคุณภาพในระดับกลุ่มกิจกรรมนั้น

กำหนดโดยคำนึงถึงความสามารถเป็นอันดับแรก รองลงมาได้แก่กำหนดโดยคำนึงถึงตำแหน่งหน้าที่ การงาน

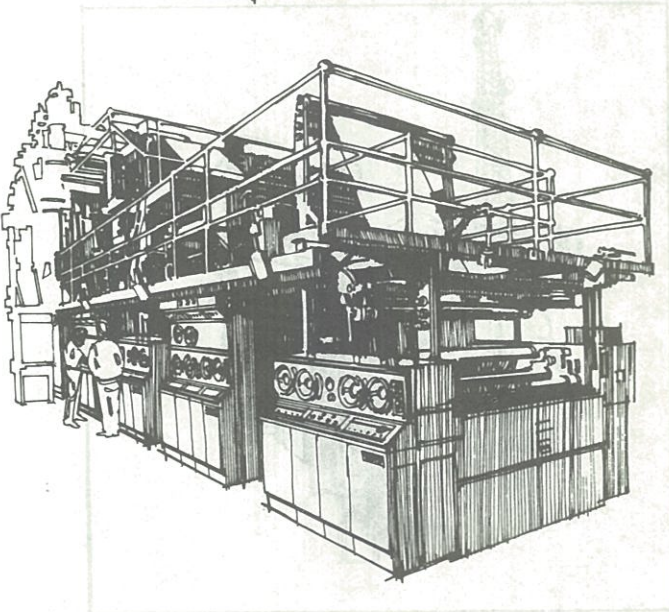
3. ความคิดเห็นของผู้บริหารและพนักงาน ต่ออุปสรรคในการทำกิจกรรม QCC ผู้บริหารและพนักงานโดยส่วนใหญ่ มีความเห็นว่าข้อจำกัดทางการศึกษาไม่เป็นอุปสรรคในการทำกิจกรรม QCC แต่จะระบุว่าอุปสรรคสำคัญในการทำกิจกรรม QCC คือพนักงานยุ่งกับงานประจำจนไม่มีเวลาทำกิจกรรม QCC และจากการวิเคราะห์ตัวเลข (ไอ-สแควร์) ที่เกี่ยวกับความเข้าใจวิธีการทำกิจกรรม QCC ของพนักงานพบว่า ความเข้าใจของพนักงานไม่มีความสัมพันธ์กับการศึกษาของพนักงาน และผู้บริหารได้ระบุว่า อุปสรรคในการริเริ่มนำกลุ่มคุณภาพเข้ามาใช้ในองค์กรก็คือ การมีผู้บริหารที่ไม่เข้าใจแนวความคิด QCC อย่างแท้จริง และพนักงานยังไม่พร้อมที่จะรับแนวการบริหารแบบ QCC

4. ในด้านความคิดเห็นต่อผลของการทำกิจกรรม QCC ผู้บริหารและพนักงานโดยส่วนใหญ่ มีความคิดเห็นว่าผลของการทำกิจกรรม QCC นั้นมีส่วนช่วยให้คุณภาพงาน สภาพแวดล้อมการทำงาน

ความสามัคคีของผู้ร่วมงาน ความรู้สึกดีต่องาน การทำงานเป็นทีม ความรู้สึกผูกพันกับบริษัท ความรู้สึกผูกพันกับงาน ความรู้สึกปลอดภัยในงาน และมีส่วนร่วมในการบริหาร อยู่ในระดับที่ดีขึ้น และพนักงานโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 63.29) ก็คิดว่าผลงาน QCC ของตนประสบความสำเร็จ แต่ผู้บริหารโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 54.35) ยังไม่พอใจกับผลงานการบริหาร QCC ของตนเอง ทั้งนี้เพราะรู้สึกว่า ถ้าจะให้ได้ผลตามเป้าหมายที่วางเอาไว้ และรู้สึกพอใจก็ต้องใช้เวลามากกว่านี้

5. จากการสำรวจความคิดเห็นต่อการทำกิจกรรม QCC ของพนักงานพบว่า พนักงานร้อยละ 68.62 ตอบว่าตนอยากที่จะทำกิจกรรม QCC ต่อไปอีกโดยให้เหตุผลว่า จะช่วยให้ตนเองเข้าใจงานมากขึ้น และตนจะได้มีโอกาสเข้าร่วมตัดสินใจในเรื่องที่เกี่ยวกับงานด้วย

สำหรับวิธีการผลิตที่ใช้ในภาคอุตสาหกรรม มักใช้เทคนิคการผลิตที่ใช้ทุนเป็นสำคัญ เมื่อเปรียบเทียบกับอุตสาหกรรมที่ใช้เทคนิคการผลิตที่ใช้แรงงานค่อนข้างมาก ซึ่งได้มีผู้วิจัยเรื่อง *"เทคนิคการผลิตและศักยภาพการจ้างงานของภาคอุตสาหกรรมในประเทศไทย"* โดย นางสาวโสภีวรรณ บริบูรณ์ (2533) ผลการศึกษาพบว่าอุตสาหกรรมที่ใช้เทคนิคการผลิตที่ใช้ทุนค่อนข้างมาก ได้แก่ อุตสาหกรรมอาหาร เครื่องดื่ม และยาสูบ อุตสาหกรรมการผลิตกระดาษ และผลิตภัณฑ์จากกระดาษ อุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ ปิโตรเลียม ยาง และพลาสติก อุตสาหกรรมแร่โลหะ เครื่องปั้นดินเผา และผลิตภัณฑ์แก้ว อุตสาหกรรมเหล็ก เหล็กกล้า และผลิตภัณฑ์โลหะขั้นมูลฐาน และอุตสาหกรรมการผลิตอื่น ๆ เปรียบเทียบกับอุตสาหกรรมที่ใช้เทคนิคการผลิตที่ใช้แรงงานค่อนข้างมากเพียงสามอุตสาหกรรมเท่านั้นซึ่งได้แก่ อุตสาหกรรมสิ่งทอ สิ่งถัก และเครื่องแต่งกาย อุตสาหกรรมไม้ ผลิตภัณฑ์ไม้ และ

เครื่องเขียน และอุตสาหกรรมเครื่องจักร ชิ้นส่วน และอุปกรณ์ไฟฟ้า

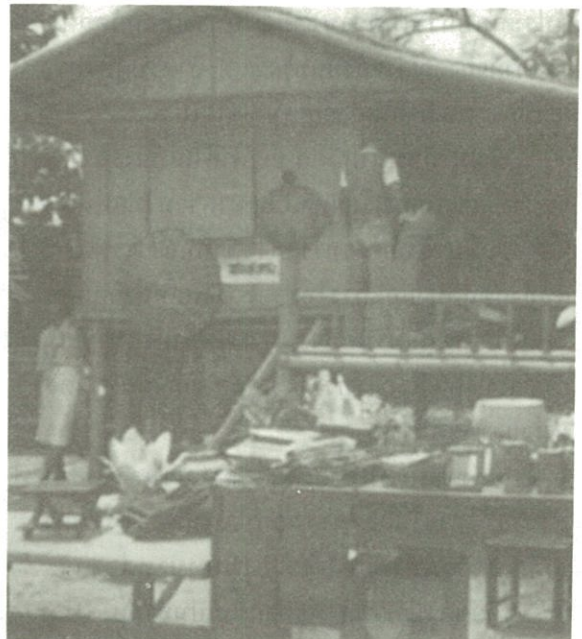
อุตสาหกรรมที่ใช้ทุนอย่างไม่เต็มประสิทธิภาพ ได้แก่ อุตสาหกรรมอาหาร และยาสูบ อุตสาหกรรมสิ่งทอ สิ่งถัก อุตสาหกรรมการผลิตไม้ อุตสาหกรรมการผลิตกระดาษ และอุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ และมีเพียงอุตสาหกรรมเดียวเท่านั้นที่ใช้แรงงานอย่างไม่เต็มประสิทธิภาพคือ อุตสาหกรรมการผลิตอื่น อุตสาหกรรมทุกอุตสาหกรรมดำเนินงานอยู่ในช่วงที่ผลตอบแทนต่อขนาดคงที่

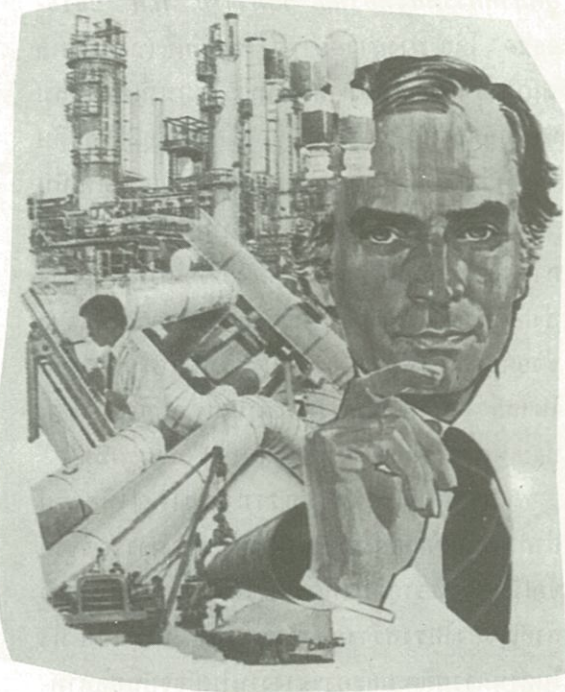
อุตสาหกรรมส่วนใหญ่ในภาคอุตสาหกรรมของประเทศ ใช้เทคนิคการผลิตแบบใช้ทุนค่อนข้างมากในการผลิตสินค้าและบริการ และอุตสาหกรรมบางอุตสาหกรรมไม่ได้ใช้ทุนอย่างมีประสิทธิภาพ รัฐบาลควรพิจารณาถึงเทคนิคการผลิตของอุตสาหกรรมทุกอุตสาหกรรมในการส่งเสริมการลงทุน เพราะการส่งเสริมการลงทุนของรัฐบาลอาจจะทำให้ราคาของปัจจัยการผลิตถูกบิดเบือนไป และจะส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจในการจ้างงานของแต่ละอุตสาหกรรม รัฐบาลควรส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ใช้ปัจจัยแรงงานค่อนข้างมาก อุตสาหกรรมซึ่งใช้วัตถุดิบที่มีอยู่ในประเทศในกระบวนการผลิต ซึ่งการส่งเสริมนี้จะสามารถ ทำให้เกิดการพัฒนาภาคเศรษฐกิจอื่นควบคู่กันไปด้วย

อุตสาหกรรมสิ่งทอไทยเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่มีการพัฒนาให้เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว และมีบทบาทที่สำคัญอย่างมากต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมในระยะเริ่มแรก สามารถทำรายได้ให้กับประเทศไทยได้ปีละกว่าหมื่นล้านบาท จึงต้องใช้เงินทุนสูงเพื่อการจัดหาเครื่องจักรและเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพ ปัจจัยสำคัญที่ผู้ลงทุนจะต้องคำนึงถึงก็คือขนาดของการใช้ทุนที่เหมาะสม ที่ทำให้การลงทุนได้รับผลตอบแทนมีมูลค่าสูงสุด มีงานวิจัยไว้เรื่อง "การศึกษาวิเคราะห์ขนาดของการใช้ทุนที่เหมาะสมของ

อุตสาหกรรมสิ่งทอไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2515-2529" โดย นางสาวอุษาวดี ไชยสวัสดิ์ (2533) ผลจากการวิเคราะห์ขนาดของการใช้ทุนที่เหมาะสมพบว่าอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย มีการใช้ทุนในระดับที่สูงกว่าขนาดของทุนที่เหมาะสม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการใช้ทุนของอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย ยังมีกำลังการผลิตส่วนเกินเหลืออยู่ และมีข้อเสนอแนะการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ ควรให้ความช่วยเหลือและพัฒนาในด้านประสิทธิภาพ และเทคโนโลยี และพัฒนาการทางด้านตลาดปัจจัยภายในประเทศ เพื่อลดต้นทุนวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต

การพัฒนาอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ว่าอุตสาหกรรมขนาดย่อมเป็นส่วนที่สำคัญของโครงสร้างอุตสาหกรรมของประเทศ ทั้งในด้านการผลิต และการจ้างงานในปัจจุบันอุตสาหกรรมขนาดย่อม จึงได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก จากนักวิจัยและผู้กำหนดนโยบายเศรษฐกิจของประเทศ จึงมีงานวิจัยเรื่อง "การศึกษาถึงประสิทธิภาพการผลิตของอุตสาหกรรมขนาดย่อม" โดย

นางสาวปรียา นุช อภิบุญโยภาส (2530) ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการให้ความสำคัญต่อประสิทธิภาพแรงงานมาก โดยอาศัยการปรับปรุงโดยวิธีการฝึกอบรมพนักงาน ส่วนในด้านของวัตถุดิบ ผู้ประกอบการให้ความสำคัญในการเลือกวัตถุดิบ โดยคำนึงถึงคุณค่าของมันมากที่สุด สำหรับผู้บริหารเองมีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอเช่นกัน

ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ปัญหาด้านแรงงาน การจัดการ และเทคโนโลยีและปัญหาความไม่แน่นอนของวัตถุดิบ ซึ่งมีแนวทางแก้ไขดังนี้คือ การพัฒนาแหล่งวัตถุดิบ และการให้ข่าวสารในแหล่งวัตถุดิบ จัดให้มีการฝึกอบรมคนงาน การให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการทำบัญชี การบริหารบุคคล และอื่น ๆ โดยหน่วยงานของรัฐ

หลังจากการผลิตแล้ว ก็สู่กระบวนการตลาด ส่งขายทั้งภายในและภายนอกประเทศ ซึ่งสินค้าอุตสาหกรรมส่งออกได้เข้ามามีบทบาทต่อภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทยมากขึ้นเป็นลำดับ โดย

มูลค่าการส่งออกมีการขยายตัวในสัดส่วนที่สูงขึ้นทุกปี ซึ่งรัฐบาลก็ได้ให้การส่งเสริมและสนับสนุนทุกวิถีทางเพื่อช่วยให้ผู้ผลิตผู้ส่งออกสามารถส่งออกได้เพิ่มขึ้น ได้มีงานวิจัยเรื่อง **“การวิเคราะห์ผลการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมที่สำคัญของไทย”** โดย นางสาวอมรรณ รัตนวิไลวรรณ (2533) ทำการศึกษาสินค้าอุตสาหกรรมส่งออกที่สำคัญ 15 ประเภท คือ เครื่องนุ่งห่ม ผ้าผืน-เส้นด้าย อัญมณี-ไข่มุก-เครื่องประดับ น้ำตาลทราย แผลงวงจรไฟฟ้า ตลับลูกปืน เครื่องอิเล็กทรอนิกส์ อาหารทะเลกระป๋อง ผลไม้กระป๋อง รองเท้า เฟอร์นิเจอร์-ชิ้นส่วนประกอบ ผลิตภัณฑ์พลาสติก ผลิตภัณฑ์ยาง ท่อเหล็ก ไม้วีเนียร์ และของเล่นเด็กเล่น

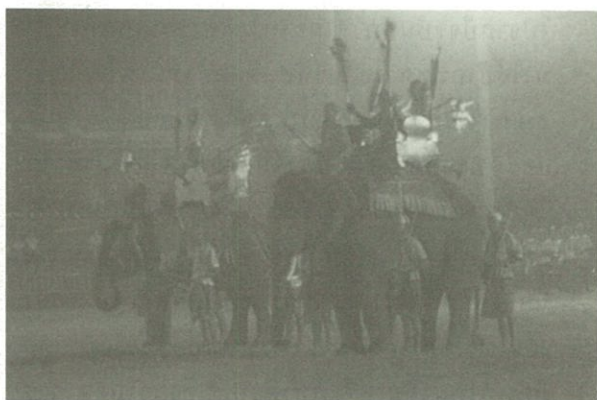
ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าประเทศไทยมีความได้เปรียบสัมพัทธ์อยู่มากในสินค้าอุตสาหกรรม 7 ประเภท คือ อัญมณี-ไข่มุก-เครื่องประดับ แผลงวงจรไฟฟ้า ตลับลูกปืน เครื่องอิเล็กทรอนิกส์ อาหารทะเลกระป๋อง รองเท้า เฟอร์นิเจอร์-ชิ้นส่วนประกอบ และของเล่นเด็กเล่น โดยมีส่วนแบ่งตลาดโลกเพิ่มขึ้นอย่างมากและสม่ำเสมอ สินค้าอุตสาหกรรมดังกล่าวสามารถแข่งขันกับประเทศผู้ส่งออกอื่น ๆ ได้ เนื่องจากอาศัยความได้เปรียบในด้านต้นทุนการผลิต ฝีมือ ความชำนาญงานและการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิต ประกอบกับการสนับสนุนจากรัฐบาล และการขยายการส่งออกที่เพิ่มขึ้นเป็นผลมาจากปัจจัยที่ต่างกัน คือ แผลงวงจรไฟฟ้า เป็นผลจากการแข่งขันบวกกับผลจากการขยายตัวของตลาดโลก อัญมณี-ไข่มุก-เครื่องประดับ อาหารทะเลกระป๋อง รองเท้าและของเล่นเด็กเล่น อาศัยปัจจัย 3 ด้าน คือ ผลจากการแข่งขัน ผลจากการขยายตัวของตลาดโลก และผลจากการกระจายตลาด ส่วนรองเท้ามีได้มีผลจากการขยายตัวของตลาดโลกเข้ามาเกี่ยวข้อง ตลับลูกปืน เครื่องอิเล็กทรอนิกส์ และเฟอร์นิเจอร์-ชิ้นส่วนประกอบ อาศัยผลจากการ

กระจายตลาดและผลจากการขยายตัวของตลาดโลก

สำหรับสินค้าอุตสาหกรรมอีก 6 ประเภท คือ เครื่องนุ่งห่ม ผ้าผืน-เส้นด้าย ผลไม้กระป๋อง ผลิตภัณฑ์พลาสติก ผลิตภัณฑ์ยาง และท่อเหล็ก เป็นสินค้าอุตสาหกรรมที่ไทยยังคงมีความได้เปรียบสัมพัทธ์เพิ่มขึ้นไม่มากนัก ซึ่งสะท้อนให้เห็นได้จากการที่ไทยมีส่วนแบ่งตลาดโลกเพิ่มขึ้นไม่มากนัก และมีแนวโน้มไม่สม่ำเสมอ แม้ว่ารัฐบาลจะให้การช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมดังกล่าวแล้วแต่ก็ยังประสบปัญหาด้านต้นทุนการผลิต คุณภาพและรูปแบบของสินค้า รวมทั้งปัญหาการกีดกันการนำเข้า และการส่งออกที่ขยายตัวเพิ่มขึ้นในสินค้าอุตสาหกรรมประเภทเครื่องนุ่งห่ม ผ้าผืน-เส้นด้าย ผลิตภัณฑ์ยาง อาศัยปัจจัย 3 ด้านดังกล่าวแล้ว ส่วนสินค้าอุตสาหกรรมที่เหลืออาศัยผลจากการกระจายตลาด และผลจากการขยายตัวของตลาดโลก

สำหรับน้ำตาลทรายและไม้วีเนียร์ ประเทศไทยได้เสียความได้เปรียบสัมพัทธ์ให้แก่ประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ โดยมีส่วนแบ่งตลาดโลก และส่วนแบ่งตลาดประเทศกำลังพัฒนาลดลงการขยายตัวของ การส่งออกน้ำตาลทรายอาศัยผลจากการขยายตัวของตลาดโลก และผลจากการแข่งขัน และการส่งออกยังต้องพึ่งภาวะตลาดโลกเป็นสำคัญ ส่วนไม้วีเนียร์อาศัยผลจากการกระจายตลาด และผลจากการขยายตัวของตลาดโลก ซึ่งผู้ผลิตส่วนใหญ่ประสบปัญหาการขาดแคลนวัตถุดิบในการผลิต

การศึกษานี้ชี้ให้เห็นว่าประเทศไทยสามารถขยายการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมที่สำคัญในอัตราที่สูงขึ้นได้โดยผู้ผลิตหรือผู้ส่งออกควรพัฒนา รูปแบบและคุณภาพของสินค้าให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด ควรปรับปรุงต้นทุนการผลิตให้ต่ำลง ภาครัฐบาลและเอกชนควรร่วมมือกันในการวางแผน การตลาด การควบคุมคุณภาพและ ปริมาณของวัตถุดิบ พร้อมกันนี้รัฐบาลควรให้บริการ

ข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นแก่ผู้ผลิต หรือผู้ส่งออกของ ไทย รวมทั้งผู้นำเข้าต่างประเทศที่สนใจจะซื้อสินค้าจากไทย

นอกจากนี้ประเทศไทยยังมีอุตสาหกรรมภาคบริการซึ่งต้องพัฒนาให้เหนือคู่แข่งมากขึ้น ซึ่งในสถานการณ์ปัจจุบันและแนวโน้มจึงมีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้กับอุตสาหกรรมภาคบริการดังนี้ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นต้น และมีผู้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "สถานภาพและแนวโน้มการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว" โดย นางสาวคัตนงค์ แฉ่งใจ (2532) ผลการวิจัยมีดังนี้คือ สถานภาพ และสถานการณ์ปัจจุบันของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทย อยู่ในสภาพที่มีการลงทุนของเอกชนมาก โดยเฉพาะมีการสร้างที่พักและโรงแรมเพิ่มขึ้น เนื่องจากจำนวนนักท่องเที่ยวสูงขึ้น นอกจากนี้ยังมีการกระจายรายได้ และสร้างงานให้ประชาชนในท้องถิ่นด้วย ส่วนการคาดการณ์แนวโน้มพบว่า ในช่วง 3-4 ปี น่าจะดีขึ้น เพราะมีการกำหนดเป็นแผนชัดเจน ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 และ 7 และยังมีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ รวมทั้งสินค้าท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น

การศึกษาในด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ พบว่า ในอนาคตยังคงใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ไม่ต่าง

ไปจากปัจจุบันนัก เทคโนโลยีสารสนเทศที่จะนำมาใช้มากที่สุด คือ โทรศัพท์ติดต่อ เทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ ๆ ถึงแม้มีความสำคัญแต่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิยังมองไม่เห็นภาพที่จะนำมาใช้ได้มากนัก เพราะยังขัดข้องในเรื่องงบประมาณ อย่างไรก็ตาม กลุ่มผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นว่าการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้จะทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวขยายตัวและมีคุณภาพสูงขึ้น พร้อมทั้งตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวด้วย

ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิเห็นพ้องต้องกันว่าควรมีการปรับปรุงในด้านการรักษาภาพธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ภาพยนตร์ด้านการจราจร การรักษาความสะอาดความปลอดภัยและราคาโรงแรมที่ได้มาตรฐาน ควรพัฒนาในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก การบริการ และการขนส่ง ควรพัฒนาแนวความคิดเกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้ประชาชนได้เข้าใจ

อย่างแท้จริง โดยการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้มากขึ้น และจัดสัมมนาโดยระดมความคิดทั้งจากภาครัฐบาล ภาคเอกชน รวมทั้งนักวิชาการและนักปฏิบัติ พร้อมทั้งควรมีการพัฒนาระบบการสื่อสาร/ระบบข้อมูลให้มากขึ้น เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ตลอดจนพัฒนาประเทศด้วย

อุตสาหกรรมไทย นับวันมีแต่จะเพิ่มผลผลิต มีคุณภาพและทันสมัย สามารถส่งออกต่างประเทศได้ไม่แพ้ชาติใด แต่การระดมการผลิตอุตสาหกรรมโดยนำเอาเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้เพื่อให้ได้ประสิทธิภาพและประสิทธิผล มิใช่ได้รับผลกำไรตอบแทนมีมูลค่าสูงสุดเพียงอย่างเดียว ควรคำนึงถึงผลกระทบจากอุตสาหกรรมนั้น ๆ ที่มีต่อสิ่งแวดล้อมภายนอกโรงงานด้วย ก็จะทำให้สินค้าอุตสาหกรรมไทย รุกหน้านำความเจริญมาสู่ประเทศไทย โดยปราศจากมลพิษ ทุกชีวิตปลอดภัย สินค้าไทยก้าวไกล ชาติไทยรุ่งเรืองพลัน. □■

บรรณานุกรม

- คัดนางค์ แจ่มใจ. “สถานภาพและแนวโน้มการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาเศรษฐศาสตร์พัฒนาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- นัยนา ลีสุขสันต์. “การศึกษาปัญหา และอุปสรรคในการนำกลุ่มคุณภาพมาใช้ในธุรกิจอุตสาหกรรมการผลิตของประเทศไทย” วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. ภาควิชาบริหารธุรกิจ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- ปรียานุช อภิญาโยภาส. การศึกษาถึงประสิทธิภาพการผลิตของอุตสาหกรรมขนาดย่อม. กรุงเทพมหานคร : คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530.
- มานวิภา อินทรทัต และวลัยภรณ์ อัดตะนันท์. ความต้องการสินค้าอุตสาหกรรมไทยของประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพมหานคร : คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530.
- โสภิวรรณ บริบูรณ์. “เทคนิคการผลิตและศักยภาพการจ้างงานของภาคอุตสาหกรรมในประเทศไทย” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์) ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2533.
- อมรรณ รัตนวิไลวรรณ. “การวิเคราะห์ผลการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมที่สำคัญของไทย” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์) ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2533.
- อุษาวดี ไชยสวัสดิ์. “การศึกษาวิเคราะห์ขนาดของการใช้ทุนที่เหมาะสมของอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย ระหว่างปีพ.ศ. 2515-2529.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์) ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2533.